

Jeremiás siralmi

Tartalom

1.rész	2.rész	3.rész	4.rész	5.rész

1.rész

1. Jaj! de árván ül a nagy népű város! Olyanná lón, mint az özvegyasszony! Nagy volt a nemzetek között, a tartományok közt fejedelemasszony: robotossá lón!
2. Sírván sír éjjelente, s könny borítja az orcáját! Senki sincs, ki vigasztalná, azok közül, kik szerették; mind megcsalták barátai, ellenségeivé lőnek.
3. Számkivetésbe méne Júda a nyomorúság és a szolgálat sokasága miatt! Ott ül ő a pogányok közt; nem talál nyugodalmat; valamennyi üldözője utólérte a szorultságában.
4. Sionnak útai gyászolnak; nincsen, a ki ünnepnapra járjon; kapuja mind elpusztult; papjai sóhajtoznak, szüzei nyögnek, csak keserősége van néki.
5. Elnyomói főkké lettek; ellenségei boldogok! Bizony az Úr verte meg őt az ő sok bűne miatt; gyermekei rabságra mentek az elnyomó előtt.
6. És elhagyta Sion leányát minden ő ékessége; fejedelmei olyanok lettek, mint a szarvasok, a melyek nem találnak eledelt, és erőtlenül futnak az üldöző előtt.
7. Emlékezik Jeruzsálem az ő nyomorúságának és eltiportatásának napjain minden ő gyönyörűségéről, a melyek voltak eleitől fogva; mert az ő népe ellenség kezébe esett és nem volt segítsége. Látták őt az ellenségek; nevettek megsemmisülésén.
8. Vétkezvén vétkezett Jeruzsálem, azért lett csúfsággá, minden tisztelője megvetette, mert látták az ő mezítelenségét, ő maga pedig sóhajtoz és elfordul.
9. Szennye a ruhája szélén; nem gondolt a jövőjére; csudálatosan alásülyedt, nincs vigasztalója. Lásd meg Uram, az én nyomorúságomat, mert ellenség vett erőt rajtam!
10. Szorongató nyújtja kezét minden kincse után, sőt látta, hogy pogányok mentek be az ő szent helyébe, a kikiről azt parancsoltad, hogy be ne menjenek a te községedbe.
11. Egész népe sóhajtoz, futkosnak a kenyér után, odaadják drágaságaikat az ételért, hogy megéledjenek. Lásd meg Uram és tekintsd meg, mily útálatossá lettem!
12. Mindnyájatokat kérlek, ti járókelők: tekintsétek meg és lássátok meg, ha van-é oly bánat, mint az én bánatom, a mely engem ért, a melylyel engem sujtott az Úr az ő búsult haragjának napján!
13. A magasságból tüzet bocsátott csontjaimba, és az hatalmaskodik bennök; hálót vetett lábaimnak; hátra vetett, pusztává tett engem; egész napon beteg vagyok.
14. Saját kezével róttá össze az én vétkeim igáját; ráfonódtak nyakamra; megrendítette erőmet; oda adott engem az Úr azok kezébe, a kik előtt meg nem állhatok.
15. Rakásra hányta az Úr minden vitézemet én bennem; gyűlést hívott össze ellenem, hogy összetörje ifjaimat; sajtóba taposta az Úr Júda szűz leányát.
16. Ezekért sírok én; szememből, szememből víz folyik alá, mert messze távozott tőlem a vigasztaló, a ki megélesszen engem; fiaim elvesztek, mert győzött az ellenség.
17. Terjesztgeti kezeit Sion: nincs vigasztalója; szorongatókat rendelt az Úr Jákób ellen köröskörül; Jeruzsálem csúfsággá lett közöttök.

18. Igaz ő, az Úr, mert az ő szava ellen rugódoztam! Halljátok meg kérlek, mind ti népek, és lássátok meg az én bánatomat: szűzeim és ifjaim fogságba menének!

19. Kiáltottam azoknak, a kik szerettek engem de ők megcsaltak engem; papjaim és véneim a városban multak ki, a mikor étel után futkostak, hogy megéledjenek.

20. Lásd meg Uram, hogy szorongattatom, belső részeim megháborodtak; elfordult bennem az én szívem, mert bizony pártot ütöttem; künn fegyver pusztít, benn minden olyan, mint a halál!

21. Hallották, hogy sóhajtozom és nincs vigasztalóm; minden ellenségem hallotta veszedelmemet; örültek, hogy te ezt cselekedted. Hozd el a napot, a melyet hirdettél, hogy olyanok legyenek, mint én!

22. Jusson elődbe minden gonoszságuk, és úgy bánj velök, a miképen én velem bántál az én minden bűnömért; mert sok az én sóhajtozásom, és beteg a szívem.

2. rész

1. Jaj; de sűrű felhőt borított haragjában az Úr Sionnak leányára! az égből a földre veté Izráel ékességét, és nem emlékezett meg lábainak zsámolyáról az ő haragja napján.

2. Elnyelte az Úr, nem kimélte Jákóbnak minden hajlékát, letörte haragjában Júda leányának erősségeit, a földre terítette; megfertőzteté az országot és fejedelmeit.

3. Felgerjedd haragjában letördelé Izráelnek minden szarvát; hátravoná jobbkezét az ellenség elől, Jákób ellen pedig mint lángoló tűz emésztett köröskörül.

4. Feszítette kezívét, mint valami ellenség, kinyújtá jobbkezét, mint támadó, és megölt mindent, a mi a szemnek kívánatos; Sion leányának sátorában, mint a tüzet önté ki búsulását.

5. Olyan volt az Úr, mint valami ellenség; elnyelte Izráelt, elnyelte minden palotáját, elrontá erősségeit, és megsokasította Júda leányának a bűjét, baját.

6. És eltapodta sátorát, mint valami kertet, lerombolta gyülekezése helyét; elfeledtete az Úr a Sionon ünnepet és szombatot, és megútált haragja hevében királyt és papot.

7. Megvetette az Úr az ő oltárát, megútálta szent helyét; ellenség kezébe adá palotáinak kőfalait; zajt ütöttek az Úr házában, mint ünnepnapon.

8. Gondolá az Úr, hogy lerontja Sion leányának kőfalát; kiterjeszté a mérőkötelet, nem vontá vissza kezét a pusztítástól, és siralomra jutott a bástya és a kőfal, együtt búslakodnak!

9. Kapui besülyedtek a földbe, elveszté és összetöré annak zárait; királya és fejedelmei a pogányok közt vannak. Nincsen törvény, sőt prófétái sem nyernek kijelentést az Úrtól.

10. A földön ülnek, elnémultak Sion leányának vénei, port szórtak a fejökre; zsákba öltöztek, földre csüggesztették fejüket Jeruzsálemnek szűzei.

11. Elsenyedtek szemeim a könnyhullatástól, belső részeim háborognak, májam a földre omlik az én népem leányának romlása miatt, mikor elalélt a kis gyermek és a csecsszopó a város utczáin.

12. Azt mondták anyjoknak: Hol a kenyér, meg a bor? mikor elaléltak, mint a sebesültek a város utczáin, mikor kilehelték lelköket anyjoknak kebelén.

13. Mivel bizonyítsak melletted, mihez hasonlítsalak, Jeruzsálem leánya, mivel mérjelek össze téged, hogy megvígasztaljalak, Sionnak szűz leánya?! Bizony nagy a te romlásod, mint a tenger: kicsoda gyógyít meg téged?!

14. A te prófétáid hazugságot és bolondságot hirdettek néked, és nem fedték fel a te álnokságodat, hogy elfordították volna fogságodat; hanem láttak tenéked hazug és megtévelyítő prófétálásokat.

15. Összecsapják feletted kezöket minden járó-kelők; süvöltenek és csóválják fejüket Jeruzsálem leánya felett: Ez-é az a város, a melyről azt mondták: tökéletes szépség, az egész földnek öröme?

16. Feltátották ellened szájukat minden ellenségeid; süvöltenek és csikorgatják fogukat, mondván: Nyeljük el őt! Bizony ez a nap az, a melyet vártunk; megértük, látjuk!

17. Megcselekedte az Úr, a miket gondolt; beváltotta szavát, a melyet szólt eleitől fogva; rombolt és nem kimélt, és megvidámította rajtad az ellenséget, felemelte szarvát a te szorongatóidnak.

18. Kiáltott az ő szívök az Úrhoz: Oh Sion leányának kőfala! Folyjon alá könnyed mint a patak, éjjel és nappal; ne szakadjon félbe, síró szemed meg se pihenjen.

19. Kelj fel, riadj éjjel, az őrzések kezdetén; öntsd ki, mint a vizet a te szívedet az Úr színe előtt; emeld fel hozzá kezeidet a te kisdedeidnek életéért, a kik elaláltak az éhség miatt minden utcának szegletén.

20. Lásd meg Uram és tekintsd meg, kivel cselekedtél így! Avagy megegyék-é az asszonyok az ő méhöknek gyümölcsét, dédelgetett kisdedeiket; avagy megölettessék-é az Úrnak szent helyén pap és próféta?

21. Az utcákon a földön fekszik gyermek és vén; szűzeim és ifjaim fegyver miatt hullottak el; öldököltél haragod napján, mészároltál, nem kiméltél.

22. Egybehívtad mint valami ünnepnapra az én rettegetőimet mindenfelől, és nem volt az Úr haragjának napján, a ki elmenekült és megszabadult volna. A kiket dédelgettem és felneveltem, ellenségem emésztette meg őket!

3.rész

1. Én vagyok az az ember, a ki nyomorúságot látott az ő haragjának vesszeje miatt.
2. Engem vezérlett és járatott sötétségben és nem világosságban.
3. Bizony ellenem fordult, ellenem fordítja kezét minden nap.
4. Megfonnyasztotta testemet és bőrömet, összeroncsolta csontjaimat.
5. Erősséget épített ellenem és körülvett méreggel és fáradtsággal.
6. Sötét helyekre ültetett engem, mint az örökre meghaltakat.
7. Körülkerített, hogy ki ne mehessek, nehézzé tette lánczomat.
8. Sőt ha kiáltak és segítségül hívom is, nem hallja meg imádságomat.
9. Elkerítette az én útaimat terméskővel, ösvényeimet elforgatta.
10. Ólalkodó medve ő nékem és lesben álló oroszlán.
11. Útaimat elterelte, és darabokra vagdalt és elpusztított engem!
12. Kifeszítette kezívét, és a nyíl elé célul állított engem!
13. Veséimbe bocsátotta tegzének fiait.
14. Egész népemnek csúfjává lettem, és gúnydalukká napestig.
15. Eltöltött engem keserűséggel, megrészegített engem örömmel.
16. És kova-kővel tördelte ki fogaimat; porba tiprott engem.
17. És kizártad lelkem a békességből; elfeledkeztem a jóról.
18. És mondám: Elveszett az én erőm és az én reménységem az Úrban.
19. Emlékezzél meg az én nyomorúságomról és eltapodtatásomról, az örömről és a méregről!
20. Vissza-visszaemlékezik, és megalázódik bennem az én lelkem.
21. Ezt veszem szívemre, azért bízom.
22. Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmassága!
23. Minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged!
24. Az Úr az én örökségem, mondja az én lelkem, azért benne bízom.
25. Jó az Úr azoknak, a kik várják őt; a léleknek, a mely keresi őt.
26. Jó várni és megadással lenni az Úr szabadításáig.
27. Jó a férfiúnak, ha igát visel ifjúságában.
28. Egyedül ül és hallgat, mert felvette magára.

29. Porba teszi száját, mondván: Talán van még reménység?
30. Orcáját tartja az őt verőnek, megelégszik gyalázattal.
31. Mert nem zár ki örökre az Úr.
32. Sőt, ha megszorít, meg is vigasztal az ő kegyelmességének gazdagsága szerint.
33. Mert nem szíve szerint veri és szomorítja meg az embernek fiát.
34. Hogy lábai alá tiporja valaki a föld minden foglyát;
35. Hogy elfordíttassék az ember ítélete a Magasságosnak színe előtt;
36. Hogy elnyomassék az ember az ő peres dolgában: ezt az Úr nem nézi el.
37. Kicsoda az, a ki szól és meglesz, ha nem parancsolja az Úr?
38. A Magasságosnak szájából nem jó ki a gonosz és a jó.
39. Mit zúgolódik az élő ember? Ki-ki a maga bűneiért bűnhődik.
40. Tudakozzuk a mi útainkat és vizsgáljuk meg, és térjünk az Úrhoz.
41. Emeljük fel szíveinket kezeinkkel egyetemben Istenhez az égben.
42. Mi voltunk gonoszok és pártütők, azért nem bocsátottál meg.
43. Felöltötted a haragot és üldöztél minket, öldököltél, nem kiméltél.
44. Felöltötted a felhőt, hogy hozzád ne jusson az imádság.
45. Sepredékké és útalattá tettél minket a népek között.
46. Feltátotta száját ellenünk minden ellenségünk.
47. Rettegés és tör van mi rajtunk, pusztulás és romlás.
48. Víz-patakok folynak alá az én szememből népem leányának romlása miatt.
49. Szemem csörgedez és nem szűnik meg, nincs pihenése,
50. Míg ránk nem tekint és meg nem lát az Úr az égből.
51. Szemem bánatba ejtje lelkemet városomnak minden leányáért.
52. Vadászva vadásztak reám, mint valami madárra, ellenségeim ok nélkül.
53. Veremben fojtották meg életemet, és követ hánytak rám.
54. Felüláradtak a vizek az én fejem felett; mondám: Kivágattam!
55. Segítségül hívtam a te nevedet, oh Uram, a legalsó veremből.
56. Hallottad az én szómat; ne rejtse el füledet sóhajvásom és kiáltásom elől.
57. Közelegj hozzám, mikor segítségül hívlak téged; mondd: Ne félj!
58. Pereld meg Uram lelkemnek perét; váltsd meg életemet.
59. Láttad, oh Uram, az én bántalmaztatásomat; ítélj meg ügyemet.
60. Láttad minden bosszúállásukat, minden ellenem való gondolatjokat.
61. Hallottad Uram az ő szidalmazásukat, minden ellenem való gondolatjokat;
62. Az ellenem támadóknak ajkait, és ellenem való mindennapi szándékukat.
63. Tekintsd meg leülésöket és felkelésöket; én vagyok az ő gúnydaluk.
64. Fizess meg nekik, Uram, az ő kezeiknek munkája szerint.
65. Adj nekik szívbeli konokságot; átkodul reájok.
66. Üldözd haragodban, és veszed el őket az Úr ege alól!

4.rész

1. Jaj! de meghomályosodott az arany, elváltozott a szép színarany, kiszóráttak a szent hely kövei minden utca szegletére.

2. Sionnak drága fiait, a kik becsebbek valának mint a színarany, cserépedénynek tekintették, a fazekas munkájának.

3. Még a sárkányok is oda nyujtják emlőiket, szoptatják fiaikat; az én népem leánya pedig kegyetlen,

mint a struczmadarak a pusztában.

4. A csecsemő nyelve az ínyéhez tapadt a szomjúság miatt; a kisdetek kenyeret kértek, és nem volt, a ki nyújtott volna nékik.

5. Kik pompás ételeket evének, elpusztulának az utczákon; a kik bíborban neveltetének, a szemétdombot ölelgetik.

6. Bizony nagyobb az én népem leányának bűnhődése Sodoma bűnhődésénél, a mely elsülyedt egy pillanat alatt, noha kézzel sem ütöttek felé.

7. Az ő názureusai tisztábbak valának a hónál, fehérebbek a tejnél, testök pirosabb vala, mint a korál, termetök mint a zafir.

8. De most feketébb az ő ábrázatjok a koromnál, nem ismerik meg őket az utczákon; bőrük csontjaikhoz ragadt, elszáradt, mint a fa.

9. Jobban jártak, a kik fegyverrel ölettek meg, mint a kik éhen vesztek el; mert azok átveretve multak ki, ezek pedig a mező termésének hiánya miatt.

10. Irgalmas anyák kezei megfőzték gyermekeiket, hogy azok eledeleik legyenek az én népem leányának romlásakor.

11. Megteljesíté az Úr az ő búsulását, kiöntötte az ő felgerjedt haragját, és tüzet gyújtott a Sionban, és megemésztette annak fundamentomait.

12. Nem hitték a föld királyai, sem a föld kerekiségének lakosai, hogy szorongató és ellenség vonuljon be Jeruzsálemnek kapuin.

13. Az ő prófétáinak bűne, az ő papjainak vétke miatt van ez, a kik az igazaknak vérét ontották abban.

14. Tántorogtak, mint vakok az utczákon, vérrel bemocskolva, annyira, hogy ruháikat sem érinthették.

15. Távozzatok! tisztátalan! kiáltották azoknak; távozzatok, távozzatok, ne illessetek! Bizony elfutottak, bujdosnak is; a pogányok közt ezt mondták: Nem lakhatnak itt sokáig!

16. Az Úr haragja oszlatta el őket; többé nem tekint rájuk, mivelhogy a papok orcáját nem tisztelték, a véneken nem könyörültek.

17. Még mikor meg voltunk, elepedve néztek szemeink a hiábavaló segedelem után; esengve várokoztunk olyan népre, a mely nem szabadított meg.

18. Vadásztak lépéseinkre úgy, hogy nem járhattunk a mi utcáinkon; elközelgetett a mi végünk, beteltek a mi napjaink, bizony eljött a mi végünk!

19. Gyorsabbak valának a mi üldözőink az égnek saskeselyűinél; a hegyeken kergettek minket, a pusztában ólálkodtak utánunk.

20. Orrunk lehellete, az Úr felkentje megfogattaték az ő vermeikben, a kiről azt mondtuk: az ő árnyékában élünk a pogányok között.

21. Örülj és vígadozz, Edom leánya, a ki Uz földjén lakozol, mert még te rád is rád kerül a pohár, megrészegedel és meztelenkedel.

22. Eltörültetik a te álnokságod, oh Sion leánya, nem fog téged száműzni többé; meglátogatja a te álnokságodat, Edom leánya fölfedi a te bűneidet.

5.rész

1. Emlékezzél meg Uram, mi esett meg rajtunk; tekintsd meg és lásd meg gyalázatunkat!

2. A mi örökségünk idegenekre szállt; házaink a jövevényekéi.

3. Apátlan árvák lettünk; anyáink, mint az özvegyek.

4. Vízünket pénzért iszszuk, tűzifánkat áron kapjuk.

5. Nyakunknál fogva hajtattunk; elfáradtunk, nincsen nyugtunk.
6. Egyiptomnak adtunk kezet, az assziroknak, hogy jóllakjunk kenyérrrel.
7. Apáink vétkeztek; nincsenek; mi hordozzuk vétkeiket.
8. Szolgák uralkodnak rajtunk; nincs a ki megszabadítson kezökből.
9. Életünk veszélyeztetésével szerezzük kenyerünket a pusztában levő fegyver miatt.
10. Bőrünk, mint a kemencze, megfeketedett az éhség lázától.
11. Az asszonyokat meggyalázták Sionban, a szűzeket Júda városaiban.
12. A fejedelmeket kezökkel akasztották fel; a vének orczáit nem becsülik.
13. Az ifjak a kézi malmot hordozzák, és a gyermekek a fahordásban botlanak el.
14. A vének eltűntek a kapuból, megszűntek az ifjak énekelni.
15. Oda van a mi szívünk öröme, gyászra fordult a mi körtánczunk.
16. Elesett a mi fejünknek koronája, jaj most nekünk mert vétkeztünk!
17. Ezért lett beteg a mi szívünk, ezekért homályosodtak meg a mi szemeink;
18. A Sion hegyéért, hogy elpusztult; rókák futkosnak azon!
19. Te Uram örökké megmaradsz; a te királyi széked nemzedékről nemzedékre!
20. Miért feledkezel el örökre mi rólunk? miért hagysz el minket hosszú időre?
21. Téríts vissza Uram magadhoz és visszatérünk; újítsd meg a mi napjainkat, mint régen.
22. Mert bizony-bizony megvetettél minket; megharagudtál ránk felettébb!